

granitsimile griza, ĝia ega, amasa korpo similis ŝtonegon kun malgranda kalva kapo sidante ĉe la supro kiel kokoso. Ĝi havis mallongajn kruojn je larĝo de arbotrunkoj, kaj platajn, kornecajn piedojn. La haladzo eliĝanta el ĝi estis neeltenebla. Enmane ĝi havis grandegan lignan klabon, kiu treniĝis kontraŭ la planko, ĉar ĝiaj brakoj estis tiel longaj.

La trolo haltis apud pordejo, kaj strabrigardis internen. Ĝi levis siajn longajn orelojn cerbumante per sia eta cerbo, kaj tiam rampis malrapide en la ĉambron.

“La ŝlosilo restas en la seruro,” Hari murmuris. “Ni povas ĝin enŝlosi.”

“Bonan ideon,” Ron diris nerveze.

Ili movetiĝis kontraŭ la malfermita pordo kun sekaj buŝoj, preĝante ke la trolo ne ekaperos el ĝi. Per longa salto Hari atingis la ŝlosilon, plaŭdfervis la pordon, kaj ŝlosis ĝin.

“*Golo!*”

Ekzaltite pro ilia venko, ili komencis forkuri laŭ la pasejo, sed kiam ili atingis la angulon ili aŭdis ion, kiu kvazaŭ ĉesigus iliajn korojn – akre teruritan krion – kaj ĝi devenis el la ĉambro kiun ili ĵus ŝlosis.

“Ho, ne,” diris Ron, pala kiel la Sanga Barono.

“Estas la knabina necesejo!” Hari anhelis.

“*Hermiona!*” ili kriis kune.

Estis la plej malprefera ago, kiun oni volus fari, sed kion alian ili povus? Girante reen, ili ekkuris al la pordo kaj turnis la ŝlosilon, fuŝpalpante pro paniko. Hari tire malfermis la pordon, kaj ili kuris internen.

Hermiona Granĝer velkis kontraŭ la fora muro, evidente eksvenonta. La trolo antaŭis al ŝi, frapante la lavkuvojn de la muroj dum ĝi paŝis.

“Distru ĝin!” Hari diris urĝe al Ron, kaj prenante iun kranon, li ĵetis ĝin tiel forte, kiel li kapablis, kontraŭ la muro.

La trolo ekhaltis kelkmetrojn de Hermiona. Ĝi pezmoviĝis ĉirkaŭe, stulte palpebrumante, por malkovri tion, kio faris la bruon. Ĝiaj kruelaj okuletoj trafis Hari. Ĝi hezitis, kaj tiam celis al li anstataŭ al Hermiona, levante sian klabon dum ĝi iris.

“Hoĵ, etcerba!” kriis Ron de la kontraŭa flanko de la ĉambro, kaj li ĵetis feran tubon kontraŭ ĝi. La trolo eĉ ne rimarkis la tubon kiu trafis al ĝi la ŝultron, sed aŭdante la krion ĝi paŭzis kaj turnis sian malbelan muzelon kontraŭ Ron, lasante al Hari la tempon por kuri preter ĝi.

“Venu, kuru, *kuru!*” Hari kriis al Hermiona, provante tiri ŝin kontraŭ la pordo, sed ŝi ne kapablis moviĝi, ŝi ankoraŭ glatigis sin kontraŭ la muro, ŝian buŝon gapantan pro teruro.

La krioj kaj eĥoj ŝajne pelis la trolon al furiozo. Ĝi muĝis laŭte kaj ekiris kontraŭ Ron, kiu estis la plej proksima, kaj sen eskapvojo.